

@snehnusarnamu

જીવન એક ઉત્સવ

ગુજરાતી ટૂંકી વાર્તાઓ

લેખક: પ્રજ્જવલિત

VISIT...

LANZAROTE
Caliente.COM

જીવન એક ઉત્સવ
(ગુજરાતી ટુંકી વાર્તા ઓ)

ડૉ. પ્રદિપ ચૌહાણ
(પ્રજ્વલિત)

@snehnusarnamu

મનુષ્યને જીવન આપનાર ઈશ્વરને અર્પણ

@snehnusarnamu

અનુ.	વાર્તા નું નામ	પાનાં નંબર
૧	કદાચ મને પણ ખબર હોત.....	
૨	નવજીવન	
૩	મારી વ્હાલી પેન	
૪	એક ખાનગી વાત	
૫	પગરખાં	
૬	ઘર	

@snehnusarnamu

કદાચ મને પણ ખબર હોત...

'મને આજ સુધી ખબર નહોતી કે, સમયની ગતિ આટલી મર્યાદિત હોય છે. દરેક સેકન્ડ એક પૂરા જીવન જેટલી ગતિ થી જાય છે. તો પણ ઈચ્છા થાય છે કે આ સમય અહિં જ થંભી જાય. હા પણ, જો આ સમય થંભી જાય તો પણ આ જીવન નું શું? નથી મને મારી કોઈ જ ઓળખાણ યાદ કે નથી મને મારો પોતાનો કોઈ ભૂતકાળ યાદ. જે કઈ છે તે આ પથ્થરની બનેલી ચાર દીવાલો વચ્ચે કેદ થયેલો મારો વર્તમાન ' આટલું વિચારતાં મૈત્ર પાણીના માટલાં તરફ જાય છે. પાણી ભરેલો ખ્યાલા ને હોઠ સાથે લગાવી સમયનો તાગ મેળવવા માટે જેલની ઊંચી બારીમાંથી આવતા અંધકાર માં ચાંદા ના પ્રકાશ અને તારાને જોવા મથે છે.

એટલી જ વારમાં મનને ઈરીટેટ કરતો પગલાનો અવાજ સંભળાય છે. જેલ નો અજબૂત લોખંડી દરવાજો ખૂલે છે. માંસ અને દારૂની દુર્ગંધથી ખરડાયેલું, ક્રોધથી લાલચોળ આંખ વાળો અને પરસેવાથી રેબઝેબ રાક્ષસ જેવો જેલર અસલમ દરવાજા માથી અંદર પ્રવેશ કરે છે.

અસલમ, “ અબ્બે સૂવ્વરકી ઓલાદ, આજ અલ્લાતાલા કી કસમ તેરે પર હાથ ઉઠાને કો મન નહીં કર રહા. પરા તું પકકા હિન્દુસ્તાની હૈ. તેરી ટાંગો કા કચુંબર બના દિયા, તેરે જિસ્મ પર એક જગહ નહીં છોડી બીના માર કી. પર ફીરભી સાલે કાફર તું ને મુહસે એક લબ્જભી નહીં નિકાલા. એક બાર તેરી જુબાન સે વો સબ બતા દે જો હમ જાનના ચાહતે હૈ. ઔર તેરા યે દિમાગ હમારે મુલ્ક કે હવાલે કર દે. ફીર દેખ ઈસ મુલ્ક કા મસીહા ભી તેરે સામને ઝુક જાયેગા, વરના કલ સુબહ તીન બજ કર ચાર મિનિટ પર તેરે શરીર સે દસ દસ ગોલીયા આરપાર કરદી જાયેગી.”

મૈત્ર, “અસલમ, ક્યાં સહિમે મેરા દિમાગ ઈતના તાકતવર હૈ? ક્યાં મે સહિમે એક ઐસા ઈન્સાન હું જીસકી જીંદગી કી કિમ્મત એક મુલ્ક કેલીએ બહુત હી જ્યાદા હૈ? ક્યા મે ઈસ મુલ્ક કા નહીં હું જહાં પર

મે અભિ ખડા હું? મે કિસી હિંદુસ્તાન કા હું? એસા ક્યાં હૈ મેરે પાસ જો આપ લોગ જાનના ચાહતે હો? કાશ, મુજે ભી કોઈ બતાદે કી મૈ કોન હું? ક્યાંથા મૈ? કૈસા થા મૈ? ઈન ચાર દીવારોકે બાહર એસી કૈસી દુનિયા હૈ જીસસે મૈ અનજાન હું? ઓર, અગર મૈ હિન્દુસ્તાની હું તો યે કૈસા હિંદુસ્તાન હૈ જો મુજે યહાં સડને દે રહા હૈ?”

અસલમ (દરવાજા માથી બહાર નીકળતા), “ઈસ દુનિયા કા કમનસીબ તો દેખો, એક સાયન્ટિસ્ટ જેલ મે સડ રહા હૈ, ઓર કલ સુબહ ઉસે ગોલીયો સે ભૂન દિયા જાયેગા! ”

મૈત્ર (દિવાલ સાથે અથડાઈ ને નીચે ફસડાય છે.), “કદાચ રાત ના બાર વાગ્યા છે. બસ ત્રણેક કલાક બાકી છે આ જીંદગી ના. પછી આ જીંદગી નો અંધકાર આ શરીરના અંધકાર માથી મુક્ત થશે. આ ચાર દીવાલની ગૂંગળામણ કરતાં આ ગુમનામ જીંદગી મને વધારે બેચેન કરે છે. શું મારી જીંદગી નો આમ જ અંત આવી જશે? આ લોકો ના માટે તો હું ખુબજ મોટો સાયન્ટિસ્ટ છું. હું હિંદુસ્તાનના કોઈ એન્ટીટેરેરિસ્ટ પ્રોજેક્ટમાં લીડિંગ રોલ હતો, તો અહીં હું કેવી રીતે આવ્યો? મારુ પોતાનું મગજ મારી પોતાની ઓળખ ગુમાવી બેઠું છે. ” તે ફરી પાછો ઊભો થાય છે, બારીમાંથી ચંદ્રનો પ્રકાશ શોધવા માથે છે.

❦❦❦❦❦

(આ બાજુ ભારત દેશના લશ્કરી વડા અને રક્ષણ મંત્રી ની મીટિંગમાં)

સંરક્ષણ મંત્રી નો ચિંતિત ચહેરો તેમના મન ની ચાડી ખાતો હતો, “તે લોકોએ આપણા રત્ન સમાન સાયન્ટિસ્ટ નું અપહરણ કર્યું છે અને આપણે અહિં બંગડી પહેરી ને બેસી રહેવાનું છે?”

લશ્કરી વડા, “સર, મૈત્ર નું જીવન આપણે માટે બહુ જ કીમતી છે. પણ દુઃખદ સમાચાર છે આપણા જાસૂસ એ સમાચાર આપ્યા છે કે તેમને કોઈ ભેદી જગ્યાએ રાખવામાં આવ્યા છે જેની જાણ માત્ર તેના લશ્કરી વડા ને જ છે. અને એક સમાચાર એવા પણ છે કે તેઓને આજ સવારે ત્રણ વાગ્યા ની આસપાસ જ ગોળીઓથી વીંધી દેવામાં આવશે. આપણી પાસે સમાચાર છે પણ સાબિતી નથી.”

સંરક્ષણ મંત્રી “ આપણે પાકિસ્તાન ને રાજકીય જાણ કરી તેમને મુક્ત

કરવા માટે વિનંતી કરી હતી. પણ તેના લશ્કરી વડા અને વડાપ્રધાન બંને જણા આ બાબત નો ઈન્કાર કરી રહ્યાં છે કે તેમણે આવું કોઈ પગલું ભર્યું જ નથી. શું આપણે કંઈ જ કરી શકીએ એમ નથી?”

લશ્કરી વડા, “અને આમ પણ હવે ઘણું મોડું થઈ ગયું છે, કેમ કે મૈત્ર એ જ કહ્યું હતું કે અગર કોઈ પણ સંજોગોમાં જો એ દુશ્મનો ના હાથમાં પકડાઈ જશે તો તેનો તમામ ભૂતકાળ પોતાના મગજમાંથી ડિલીટ કરી નાખશે જેથી દુશ્મનો તેની પાસેથી કોઈ જ પ્રકારની માહિતી મેળવી શકે નહિ. ”

સંરક્ષણ મંત્રી “સલામ છે દેશના આવા સૈનિક ને! જ્યાં સુધી ભારત દેશમાં આવા સપૂત છે ત્યાં સુધી ભારત માતાની મહાનતા બરકરાર રહેશે. તેમનું નામ પરમવીરચક્ર માટે નોમિનેટ કરાવી લો તેમજ તેમના પરિવારજન ને જરૂરી સહાય ની વ્યવસ્થા કરો. ”

મૈત્ર ઊંઘવા માટે આડો પડે છે પણ ઊંઘ નથી આવતી. ફરી પાછો ઊભો થઈ જેલ ના સળિયાને ગણવા માંડે છે.

એક,બે, ત્રણ,.....પંદર

એક,બે, ત્રણ,.....પંદર.

એક,બે,ત્રણ,.....પંદર.

ઘડામ.....ઘડામ.....તેનું માથું સળિયાની સાથે ભટકાવતો તે ગગનભેદી રુદન કરે છે. અને જમીન પર ફસડાય છે, “ હે ઈશ્વર! મને મોત નો ડર નથી. પણ એવું મોત તો ના આપ કે, માત્ર અંધકાર ભરી આ કોટડી ની યાદ સાથે તારી શરણમાં પહોંચું. આ આંખમાં આજે ઊંઘ પણ નથી આવતી. અને આ સમય પણ જાણી શકાતો નથી. આ રાત નો અંધકાર પણ આ ચંદ્ર ના અજવાશ ને ગળી જઈ જાય છે. આ અસલમ, સલીમ, રહેમાન અને હું મૈત્ર એમ ચાર નામની યાદી સાથે હું મોત ના શરણમાં પહોંચીશ! હું ગાંડો થઈ જઈશ. હે પથ્થરની દીવાલો, શું તમે મને મારો ભૂતકાળ પાછો આપશો? અરે ઓ અંધકાર તું તો બધુ જ જાણતો જ હશે ને તો શું તું મારે મદદ નહિ કરે? અરે છે કોઈ અહીં ભગવાન કે કોઈ સુપરનેચરલ શક્તિ જે મને મારે યાદ પાછી અપાવી શકે?”

કોટડી ની દીવાલો પણ તેની વ્યથા ભરી વાણી ધ્રુજી ઊઠે છે, અને રાત્રી ની ભયાવહતા કરુણતા માં બદલાઈ જાય છે. જાણે કે પ્રકૃતિ ખુદ મૈત્રને સાંભળી રહી હોય તેમ મૌન ધારણ કરીને બેસી છે. જેમ જેમ સમય વીતતો જાય છે તેમ તેમ વાતાવરણ ની કરુણતા વધી રહી છે. મૈત્રના હૃદયનું દુખ જાણે કે ખુદ ચંદ્ર મહેસૂસ કરી રહ્યો તેમ તે પણ વાદળ ની પાછળ સંતાઈને આંસુ સારી રહ્યો છે.

“એવું તો શું હતું મારે પાસે કે આ લોકોએ મારા ભૂતકાળ ને રહેશી નાખ્યો? કે પછી એ હું જ છું કે જેણે ખુદ મારા ભૂતકાળ ની યાદો મિટાવી દીધી હશે? કદાચ હા એમ જ હશે. ”

અંધારી રાત વાદળ થી ઘેરાતા વધારે અંધારી બને છે અને વીજળી ના ચમકારા સાથે વરસાદ વરસવા લાગે છે. કોણ જાણે ક્યાંથી પવન ના સુસવાટા ચાલુ થઈ ગયા કે જેણે આ શાંત અને કરુણ પરિસ્થિતિમાં એક આહલાદક સંગીતથી નવચેતન નો સંચાર કરી દીધો. વરસાદ ના અમી-છાંટણા ફસડાઈને બેસી પડેલ મૈત્ર પર પડતાં જ જાણે કે તેના હૃદયમાં રહેલો એ અંધકાર દૂર થઈ ગયો.

@snehnusarnamu

“આ અસલમ અને તેના સાથીઓ એમ સમજે છે કે તે લોકોએ મને કેદી બનાવી રાખ્યો છે પણ એમ નથી. હું ખુદ કેદી બની રહ્યો છું. આ આંખ બંધ કરતા જ મારો આત્મા આ જેલ સમાન અંધારાથી મુક્ત થઈ જશે. મારુ આ શરીર પણ આ કોટડી ની સમાન જ છે; અને મારો આત્મા મારી સમાન. જેમ હું મારાથી અજાણ છું તેજ રીતે મારો આત્મા તેના વાસ્તવિક સ્વરૂપથી અજાણ છે. હા હું આ અંધકાર ભરી કોટડી માથી ભાગી શકું છું પળવારમાં! પણ પછી હું ક્યાં જઈશ? ”

તે ફરી પાછો ઊભો થાય છે પાણી પિવા માટે ગ્લાસ મોઢે માંડે છે. ગળાની નીચે ઊતરતાં પાણીનો અવાજ વાતાવરણને સાવ હળવું બનાવી દે છે. ગ્લાસ મૂકવા જતાં નીચે પડી જાય છે અને જમીન પર અથડાતાં રણકી ઊઠે છે. આ અવાજ સાંભળી મૈત્રની આંખોમાં પણ એક અજબ આનંદનો ચમકારો આવી જાય છે. તે માટલી નું ઢાંકણ અને ગ્લાસ ને એકબીજા સાથે અથડાવી નાના બાળકની જેમ અવાજ કરવા લાગે છે. અને આ અવાજ ના તાલ સાથે ગાંડાની માફક હવામાં હાથ ઉલાળી નાચવા લાગે છે. નાચતાં નાચતાં થાકી જવા છતાં નાચતો

રહે છે, શ્વાસ ચડતા હસવા લાગે છે. અને એનું ખડખડાટ હાસ્ય અંધકાર ને ચીરી ને આકાશ માં રેલાય છે. ચંદ્ર ના પ્રકાશ તેના મોઢા પર પડતાં તેનો ચહેરો ચમકી ઊઠે છે. વરસતો વરસાદ, ગડગડાટ અને વીજળી ના ચમકારા સાથેનું તેનું અટ્ટહાસ્ય જાણે કે મૈત્રની મુક્તિ ની ઉજાણી ના કરી રહ્યા!

“હા આવું મૃત્યુ કોઈએ નહિ મેળવ્યું હોય. ના કોઈ પ્રકારની ચિંતા, ના કોઈ જવાબદારી, ના બાળક, પત્ની, માતા-પિતાની જવાબદારી. મુક્ત હા ખરેખર આ જિંદગીમાંથી મારા ભગવાન ખરેખર મુક્ત આ જિંદગી થી. તું ખરેખર મહાન છે. આવી રહ્યો છું હું તારે પાસે. તું મને તારે આંગળીએ વળગાડી ચલાવે છે. હું તારી આંગળી છોડાવી દોડું છું, અથડાવું છું, ઠોકર ખાવું છું, પડી જાઉં છું અને રડવા માડું છું. ત્યારે તું મારી પાસે આવે છે. તારા બન્ને હાથ ફેલાવી મારી જાતને ઊંચકી લે છે. તારા મધુર હોઠ ના સ્પર્શ થી મારા આંસુથી છલકાતા ગાલ ને ચૂમી લે છે. અને હું રોમાંચિત થઈ જાઉં છું. બસ માત્ર એજ પળ માટે જ્યારે પણ તું તારી આંગળીએ વળગાડી મને ચલાવે છે ત્યારે તારે આંગળી છોડાવી દોડવા લાગુ છું.”@snehnusarnamu

ફરી પાછો પગલાનો કર્કશ અવાજ, જેલનો દરવાજો ખુલે છે. અસલમ અને સાથે આવેલા બે કાળાડીબાંગ માણસો (કે જેમના ચહેરાને તેમના મોઢા પર વઘેલી દાઢી માંથી શોધવા લગભગ અશક્ય છે!) મૈત્રની સામે આવી ઊભા રહે છે. તે જાણે કે અત્યારથી જ મુક્ત થઈ ગયો હોય તેમ મધુર નચિંત સ્મિત સાથે ત્રણેય ચમદૂત ની પાછળ ચાલવા લાગે છે.

એક અંધકાર છવાઈ જાય છે. રાત્રિ ના ત્રણ નાં ટકોરા સંભળાય છે. અને થોડીક જ વારમાં બંદૂક માથી છૂટથી ગોળીઓ ના દસ ઘડાકા.....સાથે વાતાવરણમાં નીરવ શાંતિ છવાઈ જાય છે.

નવજીવન

કાન ના પડદા ફાડી નાખે એવી એક તીવ્ર ચીસ ને કારણે એના પગ રોકાઈ ગયા, એની આંખો અને કાન કેન્દ્રિત થયા તે અસહ્ય વેદનાથી પીડાતી એક સ્ત્રી પર. એનું મગજ ઘંધે લાગી ગયું અને તરત જ આ વેણ ની વેદના ને સમજી ગયું અને પ્રબુદ્ધ ના પગ દોડ્યા એ દિશામાં. રેલવે સ્ટેશન પર લોકોની ભીડને ચીરી ને એ દાક્તરી વિદ્યાર્થી પોતાની ફરજ પૂરી કરવા પહોંચી ગયો. પણ આ દરમિયાન તેને આજ સવારથી બનેલી ઘટનાઓ યાદ આવવા લાગી.

સવારના ચાર વાગે એની આંખો આખી રાત્રિ ના જાગરણ ને કારણે ચમકી રહી હતી. ગાયનેકોલોજી ના આ વિદ્યાર્થી ની આજે પી.જી. પ્રેક્ટિકલ ની ફાઈનલ પરીક્ષા હતી. પણ મહેનતુ અને તેજસ્વી એવા પ્રબુદ્ધ નું માથું દર્દ થી ફાટી રહ્યું હતું. તેમ છતાં એ દર્દ ની પરવા કર્યા વગર તે પરીક્ષા આપવા તૈયાર થઈ ગયો હતો.

થોડાક કલાક પછી ગંભીર મુદ્રા વાળા પરીક્ષકની સામે ઊભેલા પ્રબુદ્ધ નું મગજ ના જાણે કેમ આજે એનો સાથ આપી રહ્યું ના હતું. એ ગંભીર મુદ્રા પ્રબુદ્ધ ના ખરાબ પ્રદર્શન ને કારણે ગુસ્સામાં બદલાઈ ગઈ અને તેની સામે જ પરીક્ષા માં નાપાસ થવાનું જાહેર કરી દીધું.

સંવેદનશીલ પ્રબુદ્ધ ને મન પર લાગી આવ્યું તેને હવે જીવન નિર્રર્થક લાગવા લાગ્યું અને હવે જીવનમાં એક જ રસ્તો દેખાતો હતો આત્મહત્યા. હાથમાં પ્લેટફોર્મ ટિકિટ લઈ ને તે વિચારવા લાગ્યો કે આ જે એક્સપ્રેસ ટ્રેન આવી રહી છે તેની નીચે કૂદી પડવું. અને આમ વિચારી તે પાટાઓ તરફ ચાલવા લાગ્યો, ત્યાં જ તેની અંદર રહેલા ડોક્ટરે આ ચીસ સાંભળી તેને રોકી લીધો.

અત્યારે તેની આંક સામે ગર્ભ માં રહેલું સાત મહિનાનું એક બાળક આ દુનિયામાં પ્રવેશ કરવા મથી રહ્યું હતું. ટ્રેન પરથી નીચે ઊતરતી વખતે આ સ્ત્રીને એક જોરદાર ઘક્કો વાગતા ગર્ભ ની કોથળી ફાટી ગઈ હતી. પુષ્કળ લોહી વહી જવાને કારણે તરત જ ડિલિવરી કરાવવી જરૂરી હતી, અને સ્પષ્ટ છે કે માં અને બાળક બંને નો જીવ જોખમ માં હતો.

સ્ત્રીને એક સ્વસ્થ જગ્યાએ લઈ જવામાં આવી, અને જ્યાં સુધી બીજી કોઈ મદદ આવે ત્યાં સુધી પ્રબુદ્ધે મોરચો સંભાળી લીધો હતો. આજે જાણે એણે મોતને હરાવવાનું નક્કી કર્યું હોય તેમ તેના હાથ ફરી રહ્યા હતા. થોડાક જ સમય માં દર્દ ભર્યું વાતાવરણ એક બાળકની રૂદન થી ઉલ્લાસ મય બની ગયું. તે દરમિયાન બાળક ને અન્ય જીવન રક્ષક સારવારની પણ વ્યવસ્થા થઈ ગઈ. જોકે તે અહીં આવ્યો તો હતો આત્મહત્યા કરવા પણ આ ઘટનાને લીધે તેને જીવન જીવવા જેવું લાગવા લાગ્યું. સવારની ઘટના નું દુઃખ આ જાણે કે ભુલાઈ ગયું હતું.

પ્રબુદ્ધ ને હવે છેલ્લા પાંચ મિનિટ થી પોતાની પાસે ઊભા રહેલા વ્યક્તિ તરફ નજર કરવાનો સમય મળ્યો. જાણે કે એની આંખો સામે અંધારપટ છવાઈ ગયો, તેને પોતાની આંખો પર વિશ્વાસ નહોતો આવી રહ્યો કે તેની સામે સ્વયં યમરાજ ઊભા હતા. હજુ તે કંઈ વિચારે તે પહેલાં તો યમરાજ ના હાથમાં થી યમપાશ પ્રબુદ્ધ ની દિશામાં નીકળ્યું, જાણે કે એક વીજળીનો ઝાટકો લાગ્યો અને તે બેભાન થઈ ગયો.

અડધા કલાક પછી પ્રબુદ્ધ ની આંખો ખૂલી અને અત્યારે પણ તેના કાનમાં તે જ સ્ત્રી ના રડવાનો અવાજ આવી રહ્યો હતો. પણ આ રૂદન જાણે કોઈ આત્મજન મરી ગયું હોય તેવું હતું.

પ્રબુદ્ધ પોતાને સંભાળી ને ઊભો થયો તો તેની નજર પડી તે જ પ્રોફેસર પર કે જેણે આજે સવારે પરિક્ષામાં નાપાસ કર્યો હતો. ધીરે ધીરે તેને જાણવા મળ્યું કે તે પ્રોફેસર પેલી સ્ત્રીના પિતા હતા. અને તેના મગજમાં અંતે સ્પષ્ટ થઈ ગયું હતું કે તેની પ્રબુદ્ધ તરફ છૂટેલા યમપાશ ને તે મહાન વિભૂતિ એ પોતાના શરીર પર લઈ લીધું હતું અને પ્રબુદ્ધ જેવા એક કાબેલ ડોક્ટર ને નવજીવન ની ભેટ આપી હતી.

પ્રબુદ્ધ મનોમન સજળ આંખો થી આ મહાન ગુરુ ને વંદન કરી રહ્યો હતો.

મારી વ્હાલી પેન

મને યાદ છે પાંચમા ધોરણનો એ દિવસ જ્યારે ટીચરે અમને પેન્સિલ ના બદલામાં પેન વાપરવાની છૂટ આપી હતી. અને હું ખુશખુશાલ થતો પપ્પા પાસે મારી નવી પેન ખરીદવા ગયો હતો. પપ્પાએ મને સરસ મજાની મેટાલીક બ્લેક કલર વાળી અને ડાર્ક બ્લૂ ગ્રીપ વાળી એક પેન અને એક સાદી પ્લાસ્ટીકની પેન લઈ આપી હતી. પેહલા દિવસથી જ એ મેટાલીક બ્લેક કલરની પેન મારી ફેવરીટ હતી. હું કોઈને પણ એ આપતો નહતો. એ મારા એક અંગ સમાન બની ગઈ હતી; અને એ પણ મારી પાસેથી ખસતી જ નહતી.

ત્યાર બાદ, આઠ વર્ષ પછી મેં જ્યારે કોલેજ માં પગ મૂક્યો ત્યારે પણ તે મારા શર્ટની શોભા વધારી રહી હતી. પણ એ દિવસ જ્યારે મારો કોલેજ માં પહેલો દિવસ હતો, ત્યારે મારી સામે આવીને તેણે એના સુંદર ગળામાં થઈ નીકળતા અને ગુલાબની પાંખડી જેવા બે હોઠ ની વચ્ચે થી મીઠાશ વેરતા અવાજ વડે મારી એ પેન માંગી. હું દુવિધા માં ફસાયેલ હતો ત્યાં જ મારી પેન એની કોમળ આંગળી ઓ વચ્ચે ક્યારે સરકી ગઈ તેની ખબર જ ના પડી. મારી પેન પાંચ મિનિટ પછી મારી પાસે આવી ગઈ ખરા પણ ખબર નહીં મારી પેન ને શું થઈ ગયું હતું. રોજ બેબાકળી થઈ એ રાહ જોતી હતી કે ક્યારે તેને ફરી પાછો એ કોમળ આંગળી નો સ્પર્શ મળે. અને આ રોજિંદું બની ગયું, પછી તો એ ફૂલ ના બગીચાએ તો પેન માંગવા ની પણ જરૂર પડતી નહીં. એની નજીક આવતા જ મારી પેન તેની પાસે જતી રહેતી. આમને આમ મારી એ એકની એક વહાલી પેન ક્યારે તેની થઈ ગઈ એ ખબર જ ના પડી. હવે તો એ આખો દિવસ એની સાથે જ રહેતી; અને કોલેજ પત્યા પછી સાંજે જ્યારે મારી પાસે આવવું પડતું ત્યારે દુઃખી થઈ જતી.

કોલેજ ના પ્રથમ વર્ષનો એ છેલ્લો દિવસ કે જેના પછી પંદર દિવસનું વેકેશન પડવાનું હતું, ત્યારે મારી પેન જીદ પર ચડી કે એ મારી પાસે પાછી નહીં આવે અને હંમેશા માટે એ કોકિલ કંઠી ને મારી યાદ અપાવશે. મેં પણ ભારે હર્દય થી તેને મંજૂરી આપી દીધી. પણ મારા માટે મારી પેન વગર જીવવું અઘરું પડી રહ્યું હતું, એક બે દિવસ તો

ગમે તેમ નીકળી ગયા, પણ આખરે તેની પ્રતિકૃતિ સમાન એના જેવી જ બીજી એક પેન ખરીદી લીધી. આ નવી પેનને મારી પાસે રાખી ને મારી જૂની પેનને યાદ કરી લેતો.

આખરે વેકેશન પૂર્ણ થઈ ગયું. અને મને આશા હતી કે મને મારી પેન ફરીથી પાછી મળશે. મારી નજર એ કાતિલ આંખોને શોધી રહી હતી કે જેણે મારી પેન ઉપર પોતાનો જાદુ કર્યો હતો પણ મને નિરાશા જ સાંપડી. આખરે હું ક્લાસ રૂમમાં પહોંચી ને મારે જગ્યાએ બેસી ગયો. ત્યાં જ મારી નજર અત્યંત દયાજનક હાલત માં પડેલી મારી પેન ઉપર પડી અને મે એને મારા કાજ જેવા હાથમાં ઊંચકી લીધી. એની જીવાદોરી સમાન રીફિલની શાહી ખતમ થઈ ગઈ હતી, શોભા સમાન ગ્રીપ ઉપર કોઈ અત્યાચારી એ ઘસરકા પાડી દીધા હતા. ત્યારે જ એ દગાબાજ સમડી ઉપર મારુ ધ્યાન પડ્યું, એના હાથના ખતરનાક પંજા વચ્ચે બીજી કોઈની ઘબકાર જેવી પેન ફસાઈ ગઈ હતી અને આ દ્રશ્યથી દ્રવિત થઈને મારી પેને પોતાની ગ્રીપ તોડી દીધી અને મારા હાથમાં જ એણે છેલ્લા શ્વાસ છોડી દીધા. મારા હાથમાં મારી વહાલી પેનનો મૃતદેહ હતો અને મારા છાતીમાં મારી એ વહાલી પેન માટે ભારોભાર દુખ.

મારી તૂટેલી પેનને હું આજે પણ મારી પાસે મારા ખીચ્યાં માં લઈને ફરું છું, જોકે હવે હું તેનો ઉપયોગ નથી કરી શકતો. અને હા હવે ક્યારેય કોઈ મીઠી અને સુંદર બલારને મારી પેન આપતો નથી

ખાનગી વાત

એક ખાનગી વાત

'કોયલ ક્યારની બાજુ વાળી ભાવાનાડી સાથે વાત કરે છે' એટલી ગતાગમ જ પડતી નથી કે ઘરમાં આટઆટલું કામ પડ્યું છે અને બહેન-બાને ગામની પંચાત માંથી પાર નથી આવતો.' જમનાબેન હાથમાં માળા ફેરવતા ફેરવતા બબડ્યા.

કોયલ ને તેમના એક ના એક છોકરા રૂપેશ સાથે પરણાવે છ-એક મહિના થઈ ગયા, સંસાર નુ ગાડું સુખ શાંતિ થી ચાલતું હતું. નાની મોટી બોલાચાલી ક્યારેક થઈ જતી પણ તે સહજ હતું, લગ્ન પહેલાની એક જોબ છોડી ને રૂપેશે પોતાનો સ્વતંત્ર બીઝનેસ ચાલુ કર્યો, અને તેની મહેનતથી તેમાં સારું એવી કમાણી કરી હતી અને ઘરને પણ ટૂંકા ગાળામાં સમૃદ્ધ બનાવ્યું હતું.

@shehnusarnamu

પણ આજે વાત અલગ હતી. જમનાબેન થી છૂપાઈ ને કોયલ બાજુ માં રહેતી અઢાર વર્ષ ની ભાવના સાથે કંઈક વાત કરવા ગઈ હતી, અને એની જાણ જમનાબેન ને ના થાય તે કોઈ કાળે શક્ય ન હતું.

હજુ તો જમનાબેન નુ ગણ-ગણેલું વાક્ય પૂરું થાય તે પહેલા તો કોયલ આવીને સીધી રસોડામાં પોતાનું કામ કરવા લાગી.

સામાન્ય રીતે એમ બનતું કે કોયલ આવીને સીધી, " મમ્મી તમે સાંભળ્યું કે ..." શરૂઆત કરીને રજે-રજ જમનાબેન ને કંઈ દેતી હતી, પણ આજે એમ ના થયું.

જમનાબેન નો જીવ કચવાયો, ' ચોક્કસ કોઈએ ખાનગી વાત કરીને આવી લાગી છે,' એમ મનમાં બબડ્યા.

" કોયલ બેટા, એક ગ્લાસ પાણી આપતો."

કોયલ ચુપચાપ પાણી નો ગ્લાસ આપીને જતી રહી,

હવે તો જમનાબેન થી ના રહેવાયું, અને માળા માં પણ મન લાગતું નહોતું, એટલે ઊભા થઈ સીધા કોયલ પાસે પહોંચી ગયા રસોડામાં.

કોયલ રસોડામાં દાળ નો વઘાર કરતી હતી.

'સુગન્ધ તો સરસ આવે છે ને કઈ, વહુ બેટા શેનું શાક બનાવ્યું છે આજે? "

" મમ્મી, ભરેલા કારેલા બનાવ્યા છે. રૂપેશ નુ ફેવરિટ . આ લો દાળ ચાખો તો મીઠું બરાબર તો છે ને?"

જમનાબેને એક વાટકીમાં દાળ લઈ તેને ચમચી થી ચાખી.

" મીઠું અને મસાલો બને બરાબર છે; પેલી ભાવાનાડી શું કહેતી હતી? "

" કઈ નહીં બા કશું ખાસ નહિ."

"એની પરિક્ષા અને રીઝલ્ટની વાત કરતી હતી. આ વર્ષે કોલેજ માં એડમિશન લેવાનું છે એટલે કોલેજ વિષે મારી પાસેથી માહિતી લેતી હતી." કોયલે ક્યારનોય આ જવાબ તૈયાર કરી રાખ્યો હતો. બન્ને જણ ને ખબર હતી કે કોયલ કોઈક ખાનગી વાત છુપાવી રહી છે.

એટલામાં જ ભાવનાએ રસોડામાં પ્રવેશ કર્યો,,," કોયલ ભાભી લો આ..." જમનાબેનને જોઈને એ અડધું વાક્ય ખાઈ ગઈ પણ પછી, " લો આ તમારા પચાસ રૂપિયા પાછાં...થોડાક દિવસ પહેલા મે તમારી પાસે થી લીધા હતા તે..." ફટાફટ કોયલ ના હાથમાં પચાસ ની નોટ પકડાવી ને ચાલતી પકડી.

" ઊભી રે છોકરી. હું ક્યારની જોઉં છું તમે બંને મારાથી કોઈ ખાનગી વાત છુપાવો છો..."

કોયલ અને ભાવના બંને એક બીજાને સામે જોઈ રહ્યા; બંને પરિસ્થિતી પામી ગયા કે આ વાત હવે છુપાવી શકાશે નહિ.

" મમ્મી તમે આંખ બંધ કરો પછી તમને કહીએ."

જમનાબેન ને પહેલા તો ગુસ્સો આવ્યો પણ તે ભણેલા પણ હતા અને ગણેલા પણ એટલે તેમને ગુસ્સાને પી જઈ આંખો બંધ કરી.

કોયલે ધીરે રહીને તેમના હાથમાં કંઈક મુક્યું," હવે આંખો ખોલો"

હાથમાં રહેલી વસ્તુ જોઈને જમનાબેનના તો હોશ જ ઊડી ગયા; " અરે આ તો..."

" હા આ એજ તો નથી, પણ તેના જેવીજ છે. કે જે સોનાના બંગડી તમે રૂપેશ ની કોલેજ ની ફી ભરવા માટે સોની ને ત્યાં વેંચી દીધી હતી, મને ખબર છે પપ્પા ના ગયા પછી તમે એકલ હાથે છૂટક નાના મોટા કામ કરી ને રૂપેશ ને મોટો કર્યો ભણાવ્યો અને પગભર કર્યો. રૂપેશે અદલ તેવી જ સોનાની બંગડી બનાવડાવી છે આજે તમારા જન્મ દિવસ નિમિત્તે આપવા માટે. તે ઓફીસના કામમાં બીઝી હતો એટલે તમને ખબર ના પડે એમ સોની ની દુકાને થી લઈ આવવા મને કહ્યું હતું." જમનાબેન સજળ આખે બધુ સાંભળી રહ્યા હતા. તેમને સમજાય ગયું હતું કે દીકરો અને વહુ બને તેમને સરપ્રાઈઝ આપવા માગતાં હતા અને એટલે જ તેમના થી આ વાત છુપાવી હતી અને ભાવના ને પણ તેમની સાથે સંડોવી હતી.

તેમણે સાડી ના છેડા થી આંખો લુછી અને પછી કોયલ ના માથે વહાલભર્યું ચુંબન કર્યું અને કહ્યું," કોયલ રૂપેશે આપણે બને ને છેતર્યા છે..."

કોયલ ને કઈ સમજાયું નહિ, એટલે જમનાબેને ભાવના તરફ નજર કરી અને આંછું હસ્યા, ભાવના તેમનો ઈશારો સમજી ગઈ,

" ભાભી હવે તમારો વારો આંખો બંધ કરવાનો."

થોડીક વારમાં જ કોયલ ના હાથમાં પણ એક નાનું બોક્ષ જમનાબેને મુક્યું.

કોયલે ખોલીને જોયું તો તેની સોનાની બુટ્ટી હતી જે રૂપેશ ના બિઝનેસ માટે તેણે વેંચી દીધી હતી.

" આજે તારો પણ જન્મદિવસ છે અને રૂપેશે જ મને કહ્યું હતું કે આ બુટ્ટી સોની ના ત્યાંથી લઈ આવું અને મે પણ આ ભાવાનાડી ને જ સાધી હતી, તેથી તને સરપ્રાઈઝ ની ખબર ના પડી જાય. "

ત્રણે જણા હસી પડ્યા પણ તેમાં એક પુરુષ ના હસવાનો અવાજ પણ ભળ્યો. જ્યારે જમનાબેન ની નજર પાછળ ઊભા રહેલા રૂપેશ પર પડી ત્યારે તેને છાતી સરસો ચાંપી લીધો અને સાથે કોયલ ને પણ.

ભાવના મુક ભાવે જોતી રહી, અને અનાયાસે જ તેનો હાથ તેના ગળમાં રહેલી સોનાની ચેન ઉપર ફરી રહ્યો. જે ચેન તેને રૂપેશે જ ગઈ કાલે

સત્રે બગીચા મા પ્રેમનો એકરાર કરતી વખતે આપી હતી.

@snehnusarnamu

પગરખાં

‘Your salary is credited in your account’ બપોરે આ મેસેજ મારા મોબાઈલ માં પ્રકટ થયો અને મારી ખુશી ના ઠેકાણા ના રહ્યા. મારી જીંદગીની પહેલી કમાણી...આનાથી વધારે શું જોઈએ? મહિને પચાસ હજાર ની નોકરી એ પણ ૨૩ વર્ષની ઉંમરે! પપ્પા ને પણ હજુ રિટાયર્ડ થવા માં ચારેક વર્ષ બાકી છે, અને હું એક જ બાળક.

નાનપણ થી ભણવા માં હોશિયાર, અને મહેનતુ પણ ખરો; સાયન્સ માં બેચલર ડિગ્રી અને પછી આઈ.એ.એસ ની પ્રિપરેશન તો બાર માં ધોરણથી જ કરતો હતો; એટલે પહેલા જ પ્રયત્ને પાસ થઈ ગયો. જોકે IAS કે IPS માંતો સિલેક્ટ ના થયો પણ IRS માટે થઈ ગયો. અને આજે ગવર્નમેન્ટ ઓફ ઈન્ડિયા એક સારી પોસ્ટ પર એક મહિનાનું ફળ; મારી સેલેરી મારા એકાઉન્ટ માં જમા થઈ ગઈ.

માણસ ગમે તે હોય તેને પોતાની કમાણી ની જે ખુશી હોય તે જ આજે મને હતી અને તે પણ મારા પહેલા પગારની.

ઘરે કોઈને જણાવ્યા વિના હું ઓફિસે થી થોડોક વેલો નીકળી ગયો. મમ્મી માટે એક મોબાઈલ જોઈ રાખ્યો હતો, સૌથી પહેલા તે મોબાઈલ ખરીદ્યો; પપ્પા માટે એક ક્લાસીકલ વોચ. તરંગા- મારી ફિયાન્સી માટે એક પર્સ ખરીદી લીધું.

બસ એમ કરતાં દોઢેક કલાક નીકળી ગયો; અને પછી પહોંચી ગયો એક પગરખાં ના શો રૂમમાં. એક શૂઝ મે છેલ્લા બે મહિનાથી જોઈ રાખ્યા હતા અને નક્કી કર્યું હતું કે મારા પહેલા પગાર માથી આ મોંઘા-દાટ સ્પોર્ટ શૂઝ ખરીદીશ . મારુ નસીબ સારું હતું કે અત્યારે તેમાં ૩૦ ટકાનું વળતર હતું; સોના માં સુગંધ મળી.

“સાહેબ, તમને આઠ નંબરના શૂઝ ફીટ થશે.” સેલ્સમેન મારા પગ નું વિશ્લેષણ કરીને એક વિશેષજ્ઞ ની અદા થી બોલ્યો.

“ એક આઠ નંબર, એસલકે” કદાચ એસલકે આ પીસ નો કોડ હશે એમ માની મે પૂછવાનું ટાળ્યું.

“ નીચે જ છે, છેલ્લો પીસ.” ઉપરથી ગેબી અવાજ આવ્યો. ત્યારે મારુ

ધ્યાન ગયું કે દુકાનની છત માં એક બાકોરું હતું; જેમાં થી એક માણસ જૂતા ની આપલે કરતો હતો. છતની ઉપર ગોડાઉન હોવું જોઈએ.

તેણે મારા જુતા કાઢી ને, હમણાં જ બોક્સ માંથી કાઢેલાં વિદેશી કંપનીના જોડા મારા દેશી પગ પર ચઢાવી દીધાં. ચાર-પાંચ ડગલાં ચાલતાં જાણે આકાશ માં ચાલતાં હોય તેવો અહેસાસ થયો. 2350 રૂપિયામાં ખરીદેલી એ જણસ એક સુંદર પેકિંગમાં મારી પાસે આવી ગઈ.

પપ્પાને તેમની ઘડિયાળ ગમી પણ સૌથી વધારે ખુશ મમ્મી હતી, રાત પડતાં સુધી માં તો બધાં પડોશીને ઘરમાં આવેલી વસ્તુઓ વિષે જાણ થઈ ગઈ હતી. ઉત્સાહ ભર્યા વાતાવરણ માં તે રાત્રે રાજભોગ ફ્લેવર આઈસ્ક્રીમ નુ એક ફેમીલી પેક ઘર માં ખવાઈ ગયું.

બીજા દિવસ ની વહેલી સવારે હું મારાં બ્રાન્ડ ન્યુ શુઝ પહેરી ને રોજની જેમ દોડવા નીકળી પડ્યો, સૂરજદાદા શિયાળાની શિતળતા માં આ જગત ને પોતાની હૂંફ આપી રહ્યા હતા. એ હૂંફ નો હું પણ લાભાર્થી બન્યો. પૂર્ણ અજવાશ ની ગેરહાજરી માં, આકાશ ની કેસરી છાંટ થી વાતાવરણ ઉર્જા મય થઈ ગયું હતું. 800 મીટરનાં બે રાઉન્ડ લગાવ્યા પછી રોજની જેમ સુર્ય-નમસ્કાર કર્યા, ગુલમોર ના એક વિશાળ ઝાડ ની નીચે, બગીચાની સુંવાળી લોન ઉપર મારાં નવાં નકોર શુઝ એક બાજુ મુકી, પદ્માસન વાળી ને, પ્રાણાયમ નો શુભારંભ કર્યો.

બંધ આંખો, અને ઘીમાં ચાલતાં શ્વાસથી મન શાંત થઈ ગયું, સમય પસાર થતો ગયો, અને સૂરજદાદા પૂર્ણ સ્વરૂપે પ્રગટી ગયાં હતાં. ધીરે-ધીરે આંખો ખોલીને પ્રકૃતિ ની સુંદરતાં ને નિહાળી હું ઊભો થયો.

પ્રફુલ્લ મન અને ઉર્જા મય શરીર સાથે હું જ્યારે મારા શુઝ તરફ ફર્યો, તો મારા મન ની શાંતિ નું બાબ્બીભવન થઈ ગયું. મારાં બે માથી એક શુઝ કોઈ અગમ્ય શક્તિ દ્વારા અદશ્ય થઈ ગયું હતું. પ્રાણાયમ ની અસર થી શાંત થયેલું મન ક્ષણભર માં વિહવળ થઈ ગયું. આજુબાજુ ની તમામ શક્ય જગ્યા ઓ પર તપાસ કરવાં છતાં શુઝ નો કોઈ અત્તો-પત્તો ના મળ્યો. એક પગમાં શુઝ પહેરી હું ગાંડાની માફક બીજું શુઝ શોધ તો હતો ત્યાં એક ગલુડિયું નજરે પડ્યું, જે મારાં શુઝ ની સાથે મસ્તી કરતું હતું, મને નજીક આવતો જોઈ એ નાનું અને નિર્દોષ કુકુર-

બાળ શુઝ મોઢામાં નાંખી મારી પહોંચ થી ઘણું દૂર ભાગી ગયું. મારું મન ક્ષુબ્ધ થઈ ગયું, ઘોર નિરાશા મનને ઘેરી વળી, જગત આખું ચક્કરવા લેવા લાગ્યું, બચેલા બીજાં શુઝ નો કોઈ ઉપયોગ ના રહેતાં, તેનો પણ ત્યાગ કરી એક જૈન સાધુની જેમ ઉઘાડા પગે, શૂન્યમનસ્ક થયેલા એવા મે ઘર તરફ પ્રયાણ કર્યું.

ત્યક્ત શુઝ ને બીજા કુક્કુર- બાળ દ્વારા રમત નુ સાધન બનતા, નાના ટુકડાઓ માં છિન્ન- ભિન્ન થતું દ્રશ્ય વારંવાર મારા મન-ચક્ષુ આગળ તરવરતું રહ્યું. આ પીડા ની આગળ પગ મા વાગતા કાંકરા નુ દુખ પણ નહિવત્ લાગ્યું.

અને બસ મારા મન ગમતાં શુઝ નો આ ટુંકાગાળા નો સાથ મારી જીંદગી ભર નું સંભારણું બની રહ્યો.

@snehnusarnamu

ધર

તેનો શ્વાસ ઝડપી હતો, છાતી ધમણ ની જેમ ઊંચી-નીચી થતી હતી, નજર ચકળવકળ થતી હતી. જાણે કે હૃદય હમણાં એક ધબકારો ચૂકી જશે. ચોર પગે તે રસોડા માં દાખલ થઈ, નજર હજુ પણ ચારે કોર ફરી રહી હતી.

કોઈક ના પગલાં નો અવાજ આવ્યો અને તેણે દોટ મૂકી, એક બારણા સાથે અથડાઈ, ફંગોળાઈ અને ફેંકાઈ ગઈ, નસીબ જોગ કોઈ ની નજર તેના પર પડી નહિ. ગમે તેમ કરી તેણે પોતાની જાત ને સંભાળી અને એક અંધાર્યા ઓરડા માં પહોંચી ગઈ.

મિયાઉ..... અવાજ સાંભળતા જ તેના જીવ માં જીવ આવ્યો, જેવી તેણે નજર ફેરવી કે તરત જ અંધારામાં જાણે બે તારા ચમકી ઉઠ્યા હોય એમ તે બિલાડી ના બચ્ચા ની બે આંખો ચમકી ઊઠી. એક પણ પળ વેડફ્યા વિના તેને પોતા નાં મોઢા માં નાંખી ફરી પાછી દોટ મૂકી અને પોતાનાં એક બચ્ચા ને સહિ-સલામત ત્રીજા અને નવાં ઘરે પહોંચાડી દીધુ.

આજે જ તેના જુના ઘર ઉપર ટોમી નામના ડાઘિયાં કુતરા એ હુમલો કર્યો, ત્યારે તો જેમ તેમ કરી બન્ને બચ્ચા ને ચેરી બિલાડી એ બચાવી લીધા હતાં પણ હવે એ ઘર માં રહેવું સલામત ન હતું. અને એટલે જ તે રીકું અને પીંકી ને લઈ પહોંચી ગઈ એક મકાન નાં ઘાબા ઉપર, જ્યાં એક ટાંકી ની પાછળ ની જગ્યા તેને સલામત લાગી. જે તેના માટે બની ગયું નવું ઘર. પણ નવા ઘરે શિફ્ટ થતાં જ તેનાં બન્ને બાળકો રીકું અને પીંકી ક્યાંક રમવાં ભાગી ગયાં.

关关关关关关

તેનાં સફેદ કલર નાં સુંવાળા શરીર ઉપરની લાલ ચટાક છાંટ ને કારણે બધા તેને ચેરી કહેતા હતા, તેના અલગ તરી આવતાં રંગ અને અપાર સુંદરતા ને કારણે બધાં માણસો તેને વિદેશી અને ઊંચી જાત ની માનતા હતાં. પણ ખુદ ચેરી ને પણ નતી ખબર કે તેનો જન્મ ક્યાં થયો હતો અને કેવી રીતે પ્રાણીઓ ના વેપારી ના હાથ મા આવી ગઈ.

લોકો નુ કહેવું છે કે વેપારી દૂર દેશ થી પોતાના બાળક રોહન ને રમવા માટે લાવ્યો હતો. અને ચેરી સમજણી થઈ ત્યારથી તે થોડાક દિવસ સુધી રોહન ની સાથે જ રમતી હતી, રોહન તેને ખવડાવતો, નવડાવતો અને તેની સાથે રમતો. એ દિવસો તેની જીંદગી ના સૌથી સુંદર દિવસો હતાં. પણ પછી રોહને સ્કુલ જવાનું ચાલુ કર્યું જ્યાં તેના મિત્રો બન્યાં અને રોહને ધીરે-ધીરે ચેરી સાથે રમવાનું બંધ કરતાં હવે તે ઉદાસ રહેવા લાગી. અને એક દિવસ તે વેપારી એ ચેરી ને વેંચી દીધી એક બિઝનેસમેન ને, અને ચેરી પહોંચી ગઈ એક નાનકડી બાળકી પરી નાં હાથમાં.

પરી ચેરી ની સાથે રમતી, તેને નવડાવતી, દૂધ પિવડાવતી અને પોતાની પથારી માં સાથે ઊંઘાડતી. આમ ચેરી ની જીંદગી એશ-આરામ થી ભરપૂર હતી.

关关关关关

એક દિવસ તેની મુલાકાત થઈ, રોમીઓ સાથે, તેની વાઘ જેવી ચાલ, પડછંદ શરીર, મોટી ગોળ ચમકતી આંખ અને મીઠી વાતો માં ચેરી પોતાનું દિલ હારી ગઈ. પાંચ મુલાકાત પછી ચેરી પરી નાં ઘરે થી નીકળી પડી રોમીઓ સાથે જીંદગી જીવવા માટે, રોમીઓ સાથે તે સ્વતંત્ર જીંદગી જીવવા લાગી.

ચેરી ની જીંદગી બદલાઈ ગઈ, હવે તેણે જાતે ખોરાક શોધવા જવું પડતું. આખો દિવસ બે રોટલી માટે ઘરે-ઘરે ભટકવું પડતું, પણ રોમીઓ ના વ્હાલભર્યા સહવાસ માં ચેરી તમામ હાડમારી ભુલી જતી. એક દિવસ ચેરી ને જાણ થઈ કે તે પેટ થી છે, તે ખુશી થી ઉછળી પડી, રોમીઓ પણ ગાંડો-ગાંડો થઈ ગયો. તે ક્યાંક થી દૂધ-પાક લઈ આવ્યો, ગણે દિવસે મળેલ પ્રેમ ભર્યા દૂધ-પાક નો સ્વાદ લેતાં ચેરી નું મન ભરાઈ ગયું. રોમીઓ ચેરી નું ખુબજ ધ્યાન રાખતો, ચેરી ની જીંદગી પ્રેમ થી તરબતર થઈ ગઈ. પણ એક ગોઝારાં દિવસે, કાળા માથા ના માણસે ચેરી ના સુખી સંસાર પર પ્રહાર કર્યો, અને રોમીઓ ને ઉપાડી ગયાં. ચેરી ઉપર આભ તૂટી પડ્યું, પરંતુ તે અડિખમ બની ઊભી રહી. જીંદગી ની મુશ્કેલી ઓ ની સામે એકલા હાથે બાથ ભિડી બાળકો ની જવાબદારી ઉપાડી લીધી, અનેક ચડાવ-ઉતાર પછી તે

માત્ર બાળકો માટે જીવી રહી હતી.

@snehnusarnamu

જીવલો

દુકાળ નાં ત્રણ- ત્રણ આકરા વર્ષ પછી વરુણ દેવ આ વર્ષે પણ રુઠેલા રહ્યાં, પણ કેઢાં- મહેસાણા નાં એ નાના ગામ ના લોકોની હિંમત તૂટી નહિ. આ એક જમાનાં પહેલાની વાત છે, જ્યારે માણસ માણસ જ હતો, છળ-કપટ લાંછન મનાતા હતા, આજ ના જેવો વૈભવ અને જાહોજલાલી ન હતાં પણ કોઈ ને ભૂખ્યા ઊંઘવું પડતું નહિ.

દુકાળના ત્રણ વર્ષ પછી કેઢાંની જમીન ના નીર સુકાઈ ગયાં હતાં, નાના-મોટાં એવા તમામ ખેડુત ની કોઠી ઓ માં તળિયાં આવી ગયાં હતાં, ઢોર-ઢાંખર જીવ છોડી રહ્યા હતા.

પણ પાંચ સો વસ્તી વાળા એ ગામ માં મહાદેવ ના એ હજારો વર્ષ જુના મંદિર ના યોગાન મા આવેલ અમરત કુવા ના નીરે આજુબાજુ ના દસ ગામ ની દસેક હજાર પ્રજાના જીવ બચાવી રાખ્યાં હતાં. આ વર્ષ પણ અષાઢી બીજ કોરી જતાં, સો ગામ નો ઘણી- રાજુભાં એ રાજ ને વિનંતી કરી રાજ ના ભંડાર માથી માથા દીઠ રોજ એક મૂઠી અનાજ અને અમરત ના પેટાળ માથી માથા દીઠ રોજનું બે લોટા પાણી ની વ્યવસ્થા કરાવી હતી.

જીવલાને પણ એમ બે લોટા પાણી મળતું, એમાંથી એક લોટો પાણી પોતે પીતો અને એક લોટો આંગણ માં આવેલી તુલસી ને રેડતો; એટલે ત્રણ-ત્રણ વર્ષ દુકાળ ની થાપટ છતાં તુલસી લીલીછમ હતી.

આ તુલસી જીવલા નુ જીવન હતી, વર્ષો થી તે ઘરના આંગણા ને દૈદિપ્યમાન કરતી આ તુલસી જીવલા ની વ્હાલસોયી દીકરી પ્રેરણા ની નિશાની હતી. ‘પ્રેરણા’ એક સિદ્ધ સાધુ મહારાજે પાડેલું એ નામ, અભણ જીવલા ને તો તેનું નામ બોલતા પણ ન ફાવતું. પ્રેરણા નો જન્મ અને સાધુ મહારાજ નું આગમન, દિવાળી ની તે સવાર ના પહેલા પહોર મા, દેવરાજ ઈન્દ્રે ઘરતી ને વર્ષ ના પાણી થી નવડાવી સ્વચ્છ કરી દીધી, લીલાછમ વ્રુક્ષ તેના આગમન ની ચિચિયારી ઓ થી ઝૂમી ઉઠ્યા; પ્રકૃતિ એ પ્રેરણા ના આગમન એવી રીતે વધાવ્યું કે જાણે સ્વયં ઘરતી માતા મનુષ્ય ના સ્વરૂપ માં અવતર્યા હોય. દિકરા ની ઝંખના રાખતો જીવલો તો આ તેજસ્વી દીકરી ને જોઈ ભાવ-વિભોર થઈ ગયો; સાધુ મહારાજે જ્યારે પ્રેરણા ના માથા ઉપર હાથ મુકી ભાખ્યું કે આ

દૈવી દીકરી ભગવાન શ્રી વિષ્ણુ ના આશીર્વાદ થી આ ગામ ના ઉદ્ધાર માટે અવતરી છે ત્યારે ગામે-ગામ થી લોક તે પવિત્ર આત્મા ના દર્શન માટે ઊમટી પડ્યું હતું.

સાધુ મહારાજ નુ કથન સો પૈસા સાચું પડ્યું, પ્રેરણા ના જન્મ પછી દર વર્ષે વરસાદ માફક સર અને સમયસર પડવા લાગ્યો, માત્ર ગામ જ નહિ પણ આખા રાજ્ય ની પ્રજા ધનધાન્ય થી સમૃદ્ધ થઈ ગઈ; ખરા અર્થ માં ધી અને દૂધ ની નદીઓ વહેવા લાગી.

પ્રામાણિક ગ્રામજનો ની મહેનત માં ઈશ્વર ના આશીર્વાદ ભળતા મળેલી સમૃદ્ધિ ની દૂર દેશાવર માં ફેલાઈ ગઈ; ચમત્કારી બાળકી ની વાત સિંધુ નદીને પેલે પાર રહેલા લુટારુ અને યુદ્ધખોર આરબ રાજા બાબર સુધી પહોંચ્યા વિના ના રહિ. વર્ષો થી તે ભારત ની સમૃદ્ધ પ્રજા પર આક્રમણ ની તૈયારી કરી રહ્યો હતો, હવે તેનો મનસૂબો મજબુત બન્યો હતો.

કપટનીતિ થી તેણે પોતાના જાસૂસ ને આ દૈવી દીકરી ની વાત ની ખરાઈ કરવા મોકલ્યો; યૌવન ના કાંઠે ઉભેલી તેજસ્વી મુખ, ઘટાદાર વાળ, કમનીય કાયા, મધુર સ્વભાવ, શાસ્ત્રો માં પારંગત, યુદ્ધકળા મા નિપુણ એવી પ્રેરણા નું વર્ણન પોતાના જાસૂસ ના મુખ થી સાંભળી બાબર ના મનમાં વાસના નો કીડો સળવળી ઊઠ્યો. સીધી લડાઈ માં તે મહાપરાક્રમી રાજા ની સામે કોઈ કાળે યુદ્ધ જીતવું શક્ય ન હતું; આથી બાબરે એક યોજના બનાવી.

યોજના ના ભાગ સ્વરૂપ બાબર પોતાના દસ સર્વ શ્રેષ્ઠ સૈનિક તેમજ સુકા મેવા ના પાંચેક વેપારીઓ ની સાથે વેપારી બની રાજ- દરબાર માં હાજર થયાં; રાજા ને અમુલ્ય રત્નો અને નાનાવિધ સુકા મેવા ની ભેટ આપી બાબરે રાજ્ય માં વેપાર કરવાની અનુમતિ માંગી. રાજા એ તુરંત અનુમતિ ના આપી પણ તેના પર વિચાર કરવા નુ વચન આપ્યું સાથે સાથે આરબ વેપારીઓ ને મિજબાની માટે આમંત્રણ પણ આપ્યું, જો કે રાજા ને બાબર ની મેલી મુરાદ ની પહેલે થી જ ખબર પડી ગઈ હતી પણ અતિથિ-સત્કાર ભુલે તો તેનુ કુળ વગોવાય . બાબરે પણ નમ્રતા થી રાજા ના આમંત્રણનો સ્વીકાર કરી દેવી પ્રેરણા ના દર્શન ની અનુમતિ માંગી.

બાબર ની પૂર્ણ યોજના જાણતા રાજા એ હકાર ભણ્યો, રાજા જાણતા હતા કે બાબરે વશીકરણ અને મેલી વિદ્યા સિદ્ધહસ્ત કરેલી છે; તેજ વિદ્યા નો ઉપયોગ કરી બાબર પ્રેરણા ને પોતાના વશ મા કરવા ઈચ્છિત હતો. પણ જો આ વિદ્યા ના પ્રયોગ ને નિષ્ફળ કરી દેવામાં આવે તો બાબર ને તાબે કરી તેના અત્યાચાર માંથી અનેક રાજ્યો ને મુક્ત કરી શકાય તેમ હતું. બાબર જેવા રાક્ષસી રાજા નો નાશ કરવાની આ અમૂલ્ય પણ જોખમી તક હતી.

બાબર ની વિદ્યા અમોઘ હતી પણ તેને નિષ્ફળ બનાવવાની એકમાત્ર યુક્તિ એ હતી કે, બાબર પ્રેરણા ને બદલે અન્ય કોઈ બીજા ઉપર તેને પ્રેરણા સમજી આ વિદ્યા નો પ્રયોગ કરે તો એ કાળી વિદ્યા ખુદ બાબર નો જીવ લઈ લે. આથી માત્ર જીવલો અને રાજા એમ બે જ જણાં સિવાય અન્ય કોઈ જાણે નહિ એમ જીવલો રાજ્ય ના હિત માટે પ્રેરણા નો વેશ ધારણ કરી મુખ ઉપર ઘૂંઘટ તાણી પ્રેરણા ની જગ્યાએ ગોઠવાઈ ગયો.

અરબી ઘોડા ઉપર સવાર રાક્ષસી કદ નો બાબર વેપારી ના વેશ માં પોતાના સાથીઓ સાથે જીવલા ના ઘરે પ્રેરણા ને વશીકરણ થી પોતાની બનાવવા પહોંચી ગયો; જોકે તે ખુદ શસ્ત્ર વિહીન હતો પણ તેનાં સાથીઓ શસ્ત્રો છુપાવી પોતાની સાથે લઈ આવ્યા હતાં. પ્રેરણા નાં ઘર ની આસપાસ પણ રાજ નાં સૈનિકો સુરક્ષા માં તૈનાત હતા; બાબરને એકલાજ ઘર માં જવાની રજા મળી. ઘર માં પ્રવેશ કરતા જ તેની સામે ધ્યાનમગ્ન ભગવા વસ્ત્રોમાં એક સ્ત્રી ભગવાન સમક્ષ બેઠેલી દેખાઈ; તે સ્ત્રી નું મુખ સાડી નાં પાલવ થી ઢાંકેલ હતું. બાબરને રાજાએ સૂચના આપેલી હતી કે દેવી પ્રેરણા નાં મુખ દર્શન નો લાભ મળશે નહિ.

બાબર સામે બેઠેલી સ્ત્રીને પ્રણામ કરી બેસી ગયો. થોડીકવાર બાદ સ્ત્રી એ હાથ ઉંચો કરી બાબર ને આશીર્વાદ આપ્યા; બાબર ક્યારનોય આજ તક નો રાહ જોઈ રહ્યો હતો. તેણે આંખો બંધ કરી વશીકરણ મનમાં વશીકરણ મંત્ર નો જાપ ચાલુ કર્યો; પણ અચાનક તેના મનમાં સામે બેઠેલી સૌંદર્યમૂર્તિ નાં દર્શન કરવાની અભિલાષા જાગી. આથી મંત્ર નો જાપ અધુરો મુકી બાબરે મુખ દર્શન ની ઈચ્છા

વ્યક્ત કરી. પ્રેરણાની જગ્યાએ બેઠેલા જીવાલાએ સ્ત્રી મધુર સ્વર માં નકાર ભણ્યો; જીવલો આ કળા માં માહેર હતો તેનો મધુર અવાજ સાંભળી બાબરમાં વાસનાનો કીડો સળવળી ઉઠ્યો. કોઈપણ ભોગે તે આ સ્ત્રીને તાબે કરવા ઈચ્છતો હતો. તેણે આસપાસ નજર કરી તો રાજ નાં સૈનિકો ઘણા દૂર હતા; પોતાના સ્થાનેથી ત્વરિત ઉભો થઈ તમામ મર્યાદાઓ ઓળંગી તેણે સામે બેઠેલી સ્ત્રીનો ઘૂંઘટ ખેંચી લીધો પણ સ્ત્રીના વેશમાં બેઠેલા જીવલા ને જોઈ તેના હોશકોશ ઊડી ગયા. છલ સાથે કપટ થયું છે તેનો તુરંત જ ખ્યાલ આવી ગયો; બાબર ની યોજના ભાંગી પડી હતી તેને ખ્યાલ હતો કે હવે તેનું મોત નિશ્ચિત છે. ક્રોધ અને ભય થી ધ્રુજતો બાબર ભાન ભૂલ્યો અને જીવલા પર તલવાર થી વાર કરવા ગયો ત્યાજ તેની તલવાર પર એક જોરદાર પ્રહાર થયો. સ્વયં દેવી દુર્ગાનો અવતાર; સો સૂર્યાના તેજ સમું તેજસવી મુખ; અપ્સરાઓ ને પણ હરાવે તેવું સૌન્દર્ય ધરાવતી પ્રેરણા ને પોતાની સમક્ષ જોતાજ બાબર પોતાનું અસ્તિત્વ ખોઈ બેઠો. થોડીક વાર બાદ તેને કળ વળી ત્યારે તેનાં ગળા પર પ્રેરણાની તલવાર હતી અને આજુબાજુ રાજ નાં સૈનિકો હતા.

જેના તેજ માત્રથી બાબર જેવો રાક્ષસી રાજા હારી ગયો તેવા પ્રેરણાએ